

UNU

NOTE PROASTE

În ultimul autobuz din acea zi nu erau decât vreo cincisprezece copii, pentru că era vineri după-amiază. Eu stăteam în spate cu Stephen, care mă tot bătea la cap.

— Haide, Nora! Eu ți-am arătat carnetul meu¹. Vreau să văd dacă te-am făcut la mate. Lasă-mă să văd cât ai luat! Haide!

— Nu, am zis eu. „Nu” înseamnă „nu”. Nu-l deschid. A trebuit să merg la școală în fiecare zi, să stau acolo și să dau toate lucrările de control și testele când mi s-a spus s-o fac. Dar pot alege când să mă uit la notele mele, iar acum aleg să n-o fac. Așa că roagă-mă luni.

Stephen e cel mai bun prieten al meu, dar nu-s convinsă c-ar fi recunoscut asta. Dacă vreunul dintre tovarășii lui ar fi fost în autobuz, nici gând să se

¹ Denumirea de „carnet de note” din această carte traduce sintagma *report card* din engleza americană. Aceasta trimite la evaluarea scrisă de un profesor cu privire la lucrul, evoluția școlară și conduita unui elev (n. red.).

fi așezat în preajma mea. În clasa a cincea, cel mai bun prieten al unui tip n-ar trebui să fie o fată – una dintre cele mai imature idei din univers. Cel mai bun prieten al tău este persoana la care ții cel mai mult și care ține și ea la tine în aceeași măsură. Așa era cu mine și Stephen. Nu se punea problema în termeni de băiat-fată. Era, pur și simplu, un fapt.

Stephen era insistent. În ultimele două luni și jumătate se chinuise mult cu temele și era obsedat de note. Așa că nu-i mai tăcea gura despre carnetul meu de note. Taca, taca, taca. Iar drumul nostru cu autobuzul dura douăzeci de minute.

— Hai, Nora, nu-i corect! Tu știi cât am luat eu, dar eu nu știu cât ai luat tu. Vreau să-ți văd notele. Hai, hai, lasă-mă să le văd!

Încă un fapt: uneori, „nu” nu înseamnă „nu” pentru totdeauna. Deși nu mai aveam decât un cvartal până coboram, nu mai puteam suporta văicăreala lui Stephen nici măcar o secundă. În plus, adevărul e că muream de curiozitate să știu cât luasem la ortografie. Eram sigură de notele mele la toate celelalte materii, însă mă gândeam că poate am dat-o în bară la ortografie. Așa c-am scos carnetul din ghiozdan și l-am trântit cu zgomot în palma lui Stephen. Nici măcar nu-mi păsa că pe prima pagină mi-era trecut numele întreg: Nora Rose Rowley.

— Na, am zis eu. Țsta e premiul pe care-l primești dacă ești cea mai enervantă persoană din lume!

Stephen a scos un „Marfă!” și, în nici două secunde, deschisese deja carnetul la paginile cu note.

S-a albit la față și-a rămas cu gura căscată, de parcă n-ar mai fi putut vorbi. Sau respira. Până la urmă, a bolborosit:

— Nu se poate, Nora! Nu poate fi adevărat! Doamna Noyes... și doamna Zhang... și *toată lumea!* Notele astea sunt greșite!

I-am ignorat uluirea, zicând:

— Spune-mi doar cât am luat la ortografie, bine? Ochii i-au coborât de-a lungul paginii, apoi a bâiguit:

— Ai... ai luat un 6¹.

— *La naiba!* am exclamat eu, dând un șut scaunului din față. Știam eu! Un nenorocit de 6! Cât de *proastă* pot să fiu!

Stephen își dorea deja să nu mă fi rugat să-i arăt notele, lucru care i se citea limpede pe chip. A înghițit în sec și-a continuat:

— Ț... Nora, îmi pare rău să-ți zic, dar toate celelalte note sunt...

¹Precizăm că în școlile gimnaziale nord-americane, notele sunt de la A la F. Am ales să le adaptăm în traducere, folosind sistemul de notare de la 10 la 1 (n. red.).

L-am întrerupt:

— Știu care sunt.

Stephen nu mai înțelegea nimic. A încercat:

— Dar... dar dacă știi deja care sunt celelalte, de ce te-ai enervat în legătură cu 6-le ăsta de la ortografie? Pentru că toate celelalte sunt... 5-uri! Ai luat 5 la tot! Numai 5-uri, în afară de 6-le ăla.

— *La naiba!* am exclamat eu iar. *Ortografie!*

Stephen și-a dat silința să înțeleagă:

— Dar... nota de la ortografie e cea mai *bună* notă a ta, a spus el și, ca să se asigure, a continuat: fiindcă 6-le e mai bun decât un 5, nu?

Am scuturat din cap, însă după aceea am spus mai multe decât trebuia:

— Nu întotdeauna. Un 6 *nu* e întotdeauna mai bun, dacă vrei să iei un 5.

Asta *chiar* l-a băgat în ceață pe Stephen. Și, cum nu voiam să-i dau timp să se gândească la ce zisesem, i-am înșfăcat carnetul din mână și-am zis:

— Da' tu cât ai luat la ortografie?

Știam răspunsul la întrebarea asta, fiindcă îi văzusem deja carnetul de note. În plus, la ortografie e mereu cel mai bun.

Stephen a zis:

— Am luat un... 10.

— Și asta e nota pe care ți-o doreai?

A mijit ochii și-a continuat:

— Ăăă... da, bănuiesc că da.

— Atunci ai obținut ce-ți doreai, iar asta-i bine.

E o notă bună, Stephen.

— Ă... mersi, a zis el.

Am coborât din autobuz la colțul străzii și-am luat-o către casele noastre. Stephen n-a mai scos niciun cuvânt.

Mi-am dat seama că era îngrijorat de notele mele. Asta îi stătea în fire: să fie îngrijorat pentru altcineva, nu pentru el. Motiv pentru care era bine să aibă pe cineva ca mine care să-i apere spatele.

Luasem intenționat toate 5-urile alea. Îmi dorișem să iau doar 5-uri. Și probabil că 5-urile alea aveau să mă bage într-un ditamai buclucul.

Dar nu-mi păsa.

Luasem 5-urile alea pentru Stephen.

DOI

FAPTE DESPRE MINE

Camera mea era „un dezastru”. Trebuia s-o „pun la punct” înainte de cină „sau...”. Ordinele mamei.

Însă n-aveam niciun chef să fac curat și nu mi-era nici destul de frică de ea. Așa c-am stat acolo, întinsă în pat, dusă pe gânduri. Ceea ce nu era neobișnuit pentru mine. Și mi-am dat seama cât se poate de clar că o cameră dezordonată era cea mai mică dintre problemele mele. Asta era un fapt.

Întotdeauna mi-au plăcut faptele. Asta deoarece faptele nu se schimbă. Și cred că tot de-asta le și urăsc uneori.

De multă vreme descopăr fapte despre mine. E ca și cum aș fi făcut ani de experimente ca să-mi dau seama ce mă face să fiu eu – faptele care mă definesc.

Iată un fapt pe care l-am descoperit: am opusul amneziei. Nu cred c-am uitat niciodată ceva. Îmi amintesc până hăt demult. Îmi amintesc mirosul bavețelei moi și albastre pe care mi-o punea mama la gât, ca să absoarbă picăturile care mi se prelingeau

pe bărbie când beam din biberonul cu înlocuitor de lapte. Îmi amintesc fiecare dintre bulinele roșii de pe pălăria clovnului de pluș cu care dormeam în pătuț – erau douăsprezece la număr. Îmi amintesc modelul cu romburi galbene și albe de pe marginea de plastic a țarcului meu, și gustul biscuiților pe care îi mol-făiam înainte să-mi iasă dinții. Îmi amintesc toate chestiile astea.

Stând, așa, în pat, mi-am amintit de vremea în care credeam că toți ceilalți oameni sunt exact ca mine. Pentru că așa mi se părea la început. Nu puteam face diferența între mine și restul lumii. Credeam că toată lumea gândea, simțea și vedea aceleași lucruri ca mine. Asta, însă, nu era un fapt.

Iată – vedeți cum am gândit aici? Asta-i încă un fapt despre mine. Fac asta tot timpul, genul ăsta de analiză. Mereu am fost așa.

Apoi mintea mi-a luat-o la goană prin arhivele ei, amintindu-mi toate amănuntele zilei în care am început să-mi dau seama că sunt diferită.

Asta s-a întâmplat din cauza surorii mele mai mari, Ann. Era cu șase ani mai mare, deci era ca și cum am fi locuit pe planete diferite. De regulă, ori de câte ori ajungeam în apropiere una de alta, planeta lui Ann o strivea pe-a mea.

Era într-o sâmbătă dimineată, chiar după ce-am învățat să merg, când Ann a vărsat un puzzle mare, de cinci sute de piese, în mijlocul sufrageriei. Poza de pe cutie arăta o scenă dintr-un film cu Păpușile Muppets¹.

Ann se credea o mare expertă în puzzle-uri și, de cum m-am apropiat să văd ce face, mi-a zis:

— Nu, Nora. Țsta nu e un puzzle pentru bebeluși. Pleacă!

M-am tras un pic în spate, însă am continuat s-o urmăresc. Nu mi-a fost niciodată teamă de Ann. Asta fiindcă am înțeles-o încă de la început. Tot ce și-a dorit Ann vreodată a fost ca toată lumea s-o implore să fie regina universului.

Mai întâi, Ann a întors toate piesele cu fața desenată în sus, apoi le-a ales pe cele cu marginile drepte. Aceste piese alcătuiau cadrul imaginii, deoarece ea întotdeauna assemblează mai întâi cadrul unui puzzle.

După ce-a terminat cadrul, s-a apucat să caute o bucată din urechiușa lui Miss Piggy. Așa ca m-am

¹ *The Muppet Show* este un celebru serial de televiziune american pentru copii, în care personajele (cum ar fi Broscoiul Kermit sau Domnișoara Porcușor – Miss Piggy) sunt păpuși (n. trad.).

aplecăt și-am pus degetul arătător pe o piesă din puzzle.

— Hei! a exclamat ea, dându-mi mâna la o parte.

Apoi a văzut. Arătasem exact piesa pe care o căuta. A luat-o, a învârtit-o și a pus-o la locul ei. Apoi a spus, mișindu-și ochii:

— Cea care se potrivește aici unde e? a zis ea, punând degetul pe una din piesele de la baza cadrului.

Am arătat din nou cu degetul, iar piesa respectivă s-a potrivit și ea.

— Și următoarea? m-a întrebat ea.

Iar am arătat cu degetul și iar s-a potrivit. Pentru mine nu era greu. Vedeam toate piesele dintr-odată și știam unde vine fiecare. Totul era acolo, clar ca bună ziua.

Apoi lui Ann i-a venit o idee, nu prea drăguță. A întins mâna spre o parte a puzzle-ului care era toată verde, de culoarea lui Kermit, a pus degetul pe o piesă și a întrebat:

— Și ce se potrivește... aici?

Am cercetat cu privirea toate piesele de puzzle împrăștiate de jur împrejurul cadrului. Trebuie să fi fost vreo sută, majoritatea verzi. Ann credea că m-a încuiat, dar nu era așa. Am întins mâna, am luat una dintre piese și i-am dat-o.

